

Ad nye spor.

47 deltagere + Helge + Birgit som morgengæst. Dette var en god optakt til sæson 1989 i Rold Skovs Venner, der vidner om fortsat stor interesse for vore arrangementer.

Vi mødtes den første søndag i april i bidende kulde ved Gl. Skørping kirke. Men Helge fremskaffede hurtigt nøglen, og det var både en oplevelse at se den smukke kvaderstenskirke, samt en lise for de røde ører at komme ind i varmen.

Helge gav os en god forklaring om kirken selv og menneskene, som har levet omkring den. Bl.a. er der et sted på muren indvendigt, hvor der altid vokser mos uanset hvor mange gange det bliver kalket over. Grunden til dette er, at der lige under det pågældende sted løber en kilde, der holder muren evigt fugtig. Vi hørte også om Hellig Kors Kildes historie, inden vi gik ud på kirkegården for selv at tage denne i øjesyn.

Vi satte os nu i bilerne og kørte i én lang kortege mod Skindbjerglund. Og hvilken forskel var det ikke rent vejrmæssigt, her var der godt at være med læ for vinden og anemoner i skovbunden.

Dette var så starten på den egentlige travetur, og man kan roligt sige, at Helge havde tilrettelagt en ualmindelig smuk tur for os. I tilgift fik vi også en mængde anekdoter, med højlydt latter som kvittering fra selskabet.

Skindbjerglund, der i dag ligger som en enklave i landskabet, er rester af den oprindelige Rold Skov. Den består delvis af gammel ege-stævningskov, hvilket fortæller os at den er noget oprindeligt, noget gammelt dansk.

Første del af turen gik mod øst gennem området kaldet Kratbakke, der lige pludselig åbnede sig som et smukt hedelandskab med lyng og enebær. Vi drejede her nord om Trehøje og holdt frokost og hvilepause, da vi var så langt fremme, at vi var ved Tågedal med udsigt mod Gerding.

Efter denne opladning var vi klar til anden etape, som var lagt tilrette som en tur langs Lindenberg Å imod strømmen. Dette er også et herligt sted at færdes, og ikke mindst pga. den smukke udsigt som findes mod landskabet, der rejser sig på den anden side af åen.

Nogle kilometers vandring længere fremme når vi til stedet, hvor der ved foden af skrænten, ca. 30 meter under os, strømmer den store kilde, eller væld som det hedder på himmerlandsk, kaldet Blåhøl, op af jorden. Kilden, som er en bassinkilde, og derfor meget blå ligesom Store Blåkilde, får sit vand tilført fra lag, som ligger fire-fem hundrede meter nede i jorden. Den er lige så vandrig som Lille Blåkilde, og må derfor deles med den om at være den vandrigeste kilde nord for Alperne.

Når der er stejlt ned, er der lige så stejlt op igen, og denne opstigning var en betingelse for at komme tilbage til vort udgangspunkt. Efter en vandring med yderligere stigning i terrænet før målet var nået, kunne man atter engang konstatere: Helge kan bare det der. Der var god grund til at sige ham tak for en dejlig dag.

Når der skal fortælles om solbjergturen den 21. maj, kan man ikke undlade at medtage køreturen derved. Denne smukke dag var tillige velsignet af det skønneste sommervejr som nogen kunne ønske sig. Straks man svinger mod øst fra hadsundvejen, åbenbarer der sig det smukkeste himmerlandske landskab, med marker og skove liggende i bakke – dal. Vi passerer Bælum, og straks efter kan man fra højdedragene skimte Kattegat i det fjerne.

Vi mødtes 35 mennesker ved Solbjerg kirke, som udmærker sig ved at have en mægtig bronzealderhøj liggende midt på kirkegården. På toppen af højen fortalte Helge os lidt om kirkens, højens og slægten Svanholms historie. En sådan placering af høj og kirke, vidner om forbindelsen mellem hedensk og kristen kultur.

På turen mod selve Solbjerg-skovene, som foregik i bilkortege, besøgte vi også en anden gravhøj, hvorfra der var udsigt over vildmosen med Mulbjergene og Toft Skov i baggrunden. Det var aftalt, at Helge skulle køre først og en fra turudvalget bagest. Men ak, fire biler, heraf endda to med piloter fra udvalget, tabte de øvrige af syne. Nu var gode råd dyre, for de to var ikke engang enige om hvor vi skulle køre hen. Skal sandheden frem, var det nu nok fordi vi ikke rigtig vidste hvorfra Helge ville starte traveturen.

Resultatet blev da også, at vi til slut stod med skægget i postkassen på modsat side af skoven. Bedst som vi så småt var ved at planlægge en alternativ skovtur, dukkede vor redningsmand op, men vi vil på denne plads springe alle kommentarerne over, som mødte os efter at Helge havde lodset os frelste tilbage til det øvrige hold, - ikk` Birgit.

Efter disse indledende manøvrer, kunne den egentlige så endelig begynde i Solbjerg-skovene, der oprindeligt var en del af Rold Skov, menneskene har blot ophugget det mellemliggende areal. Stedet er et pragtfuldt stykke natur, som er smukt kuperet og for det meste bevokset med bøg og eg.

Det er svært at finde ord for hvor skønt og behageligt det var at trave i denne skov. Solen skinnede flot gennem det lysegrønne løv, fuglene sang og luften var ren og klar uden generende insekter, som godt kan være en plage i en varm granskov. Et sted passeres pludselig en asfalteret sti gennem skoven, det er den gamle hadsundbane, som nu er omdannet til cykelsti. Ved middagstid havde vi aftalt at mødes med skovfoged Peter Apollo, der var så venlig at fremvise Svanholm familiens gods Ravnborg for os. Det var en fornøjelse at se dette skovgods hvor orden og akkuratesse rådede overalt. Apollo fortalte os om både bygningerne, haven, skoven, søerne og driften af de 497 ha., som udgør godsets tilliggende jorder. Vi fik lejlighed til at bese en af de nye driftsbygninger, hvor der også var indrettet folkerum med gode faciliteter for godsets personale.

Efter afskeden med Peter Apollo, vendte vi tilbage til skoven, hvor vi snart fandt en lys og venlig plet til brug for vort sædvanlige middagshvil, herunder gav Knud Andersen os en orientering om Livøturen. Vi fortsatte derpå mod voldstedet ”Gaardsens Vold”, dette sted har tidligere været bevokset med nogle af Danmarks største bøge, kaldet ”De syv søstre”. Selv om der stadig står mange enorme bøge på pladsen, er der kun en af søstrene tilbage, nemlig den som bærer navnet ”Birgitte”.

Fra dette sted var der nu blot en halv times vandring tilbage til bilerne, og inden vi tog afsked, blev deltagerne atter anbefalet at møde op til Livøturen.

Dette er jo noget af et eksperiment, idet vi for første gang vover uden for Rold Skov området, men vi tror selv på, at det vil blive en spændende og oplevelsesrig tur. På glædeligt gensyn.

Der blev sat nogle rekorder på Livø-turen den 18. Juni. For det første var deltageres antal det største nogensinde, med ikke mindre end 76 personer, hvorfra én endda ankom helt fra Ulfborg.

Dernæst bærede Helge Qvistorff os med at møde op med hele to piger, nemlig fru Marianne og husets næsten ekstra-datter, Sophie.

Endelig havde vi denne gang fordoblet turløbet, der begge havde lavet et fortræffeligt stykke forarbejde til dagen. Udvalgsmedlemmerne Knud Andersen og Søren Vestergaard havde påtaget sig at lede denne dag, således at Helge for engangs skyld kunne slappe af, og ind imellem opholde sig nede i bagtroppen.

Allerede ved afgang fra Rønbjerg havn, og på sejlturen over, kunne der spores en god og livlig stemning mellem deltagerne, hvilket det pragtfulde sommervejr selvfølgelig også gjorde sit til.

Ved ankomsten til Livø bød Knud Andersen os velkommen til øen, og orienterede derefter om hvorledes dagen skulle forløbe i store træk. Turen var lagt nogenlunde som en rundtur imod solens gang, dog med flere afstikkere ind til øens seværdigheder.

Første stop fandt sted i den store gård i nordenden af Livø by. Her fortalte Knud om øens historie tilbage til tiden under Vitskøl Kloster og op til vore dage.

Vi fortsatte herfra mod nord, og snart efter passerer stedet mellem lave strandenge og mosearealer inden vi når frem til Kellerstenen, hvor Knud ligeledes fortalte om tiden, hvor åndssvageforsorgen havde til huse på øen. Vi drejede nu mod vest, og befandt os her midt på heden, som dog snart blev bevokset med enebær og derefter hurtigt sprang over i rigtig skov. Denne består af både nåle- og løvskov, som på Livø stadig kan ses som gammel Ege- og Hasselskov.

I denne skov slog vi os nu ned ved foden af udsigtstårnet for at lette rygsækken for den medbragte mad og drikke, samt for at give kasseimester Birgit og regnskabsfører Esther lejlighed til at ordne det finansielle mellemværende.

Efter denne pause overtog Søren Vestergaard ledelsen, som han indledte med at fortælle om Livøs natur med dens flora og fauna. Turen var herefter lagt mod sydvest, hvorved vi nåede ud til kysten på et højdepunkt med udsigt mod Fur, Mors og den lave sandbanke Blinderøn, hvor vi i kikkert kunne se sælerne hvile sig i det varme solskin. Også her benyttede Søren lejligheden til at delagtiggøre os i hans begejstring for den nordjyske natur. Han omtalte Rold Skov og Limfjorden som nogle af de største attraktioner vi er beriget med i vores landsdel. Samtidig skal vi forstå at værne om disse klenodier, således at de kan bevare deres værdi, også for de kommende generationer.

Turen fortsatte nu videre sydover, og ved det andet udsigtstårn gjorde vi atter holdt for at slukke vor tørst, idet varmen nu var begyndt at trykke for alvor. Herfra var der mulighed for at gå direkte tilbage til Livø By, men de fleste foretrak at tage hele strækningen med ned om Liv Tap, som var dagens sidste etape.

Vel ankommet tilbage til byen var der tid til almindelig afslapning, som flere benyttede til at gå på kro, angiveligt for at genoprette væskebalancen inden vi atter skulle ombord i den gode livøfærge.

Hermed var en dejlig dag slut. Det var ikke for store ord, når der i indbydelsen stod, at Livø er ”en perle af en ø”. Det er utroligt så varieret naturen kan være på bare 320 ha., så sandelig en oplevelse for både novicer og veteraner.

Vi vil nu holde sommerferie, og derpå atter vende tilbage til vor kære Rold Skov, det er jo denne og Helge som er grundlaget for at vor lille skovklub overhovedet eksisterer.

Ekstratur! – En smuk augustaften var udvalget forsamlet hjemme hos Birgit og Bent for at tilrettelægge efterårsprogrammet.

Dette blev et særdeles hyggeligt møde, idet vort værtspar indledte aftenen med at arrangere en miniudflugt for os. Første stop var ved Øster Hornum Kirke, hvor Birgit viste rundt og fortalte om kirkens historie helt tilbage fra 1100 tallet.

Derfra fortsatte vi mod højdepunktet kaldet Frendrup Nihøje. På dette sted er der en storslået udsigt over det nordlige Himmerland i alle retninger. Også her fik vi fortalt om selve højene og hvad vi kunne se i det omliggende landskab.

Ved Stærhøje fandt vi en plasticsæk med flasker. Dette er normalt noget svineri, men ikke i dette tilfælde, for flaskerne var nemlig fulde af øl og vand. Der tog di r... på os Birgit. Efter en kort tid, blev udvalgets medlemstal kraftigt forøget, idet en flok ungkreaturer af hunkøn troppede op, drevet af deres ustyrlige nysgerrighed.

Vel ankommet tilbage på Harrildvej, kunne det egentlige møde så finde sted i en som sædvanlig hyggelig og god stemning, og med 4 planlagte efterårsture til resultat.

Den 16. september gik starten på 2den halvleg af 1989 sæsonen. På trods af en silende regn fra morgenstunden, samt ændringen til en lørdag eftermiddag, var der mødt 44 trofaste deltagere op for at være med.

Selvom det måske kan lyde som et eventyr, var det en kendsgerning, at også på denne tur blev vi velsignet med det skønneste vejr efter årstiden: Lunt og godt, og med solstrålerne smukt lysende ned mellem træerne.

Vi mødtes på pladsen ved Mosskov Pavillonen og herfra gik vi over på vestsiden af banen for at udforske terrænet, som ligger langs denne og sydover fra St. Økssø. Helge påstod godt nok på et tidspunkt, at jeg denne gang ikke kunne beskrive hvor vi havde færdedes, men jeg vover forsøget alligevel. Jeg vil vove at påstå, at vi trods en tur på godt 11 km., ikke har været særligt langt omkring rent geografisk.

I Hesselholt Skov, som gennemkrydses af utallige veje og stier, er der dog visse lokaliteter, som angiver nøjagtigt hvor vi befinder os. Navne som Lille Økssø Mose, Hestegravene, Røverstuen og Hedehullet er jo ikke til at tage fejl af. Det skal tilføjes, at på alle stederne fik vi fortalt mange historier af en veloplagt turleder.

Hesselholt Skov er også stedet hvor nogle af skovens højeste træer står tilbage efter stormfaldet i 1981. Da vi før har stået under disse kæmper, siger det også lidt om hvor i skoven vi nu befandt os, samt i hvilken retning vi gik.

Efterhånden trak vi næsten umærkeligt vest- og senere nordover, hvorved vi kom ind i området kaldet Sønderskov. Også her går der skovveje på kryds og tværs, hvilket giver utallige muligheder for at føre os rundt så man næsten taber orienteringen. Men det lykkedes nu ikke helt, der er dog visse ting som fortæller noget om hvor vi er. Både solen og lyden fra toget fortæller jo en hel masse om hvor verdenshjørnerne befinder sig. Når der så samtidigt passerer flere af de mange militærdepoter, er man nogenlunde på sporet af sin position i området.

Til slut møder vi St. Økssø lige ved stedet, hvor den lille ”annekssø” ligger på dennes nordvestside. På vejen nord om søen tilbage til vort udgangspunkt, giver Helge os dagens sidste historie om krybskytter og andet godtfolk til bedste.

Der var flere af deltagerne, som fandt ind på Mosskov Pavillonen, for at slutte en dejlig dag med et krus skummende fadøl. God idé Søren, dette var jo en lille forsmag på juleturen, som i år også skal slutte på dette hyggelige sted.

Endelig! Endelig lykkedes det os at tage så grundigt gas på Helge, at det for en gangs skyld var ham, der stod med overraskelsens blik prentet i sit ansigt. Ja, næsten helt ind til sjælen, så det ud til.

Vi havde i turudvalget fornemmet, at vi gamle rotter helst ikke skulle deltage i den nye række af skovture, som Helge havde påtaget sig at gennemføre for aftenskolen. Den sag måtte der gøres noget ved. Ergo måtte der arrangeres en privat tur således at vi ”tilfældigt” kunne møde Helge med sit nye hold. Altså sådan næsten helt tilfældigt.

Da vi ved, at Helge til tider ”døjer” med at finde rundt, valgte vi en dag, hvor en etape på hans rute ikke gav nogen mulighed for afvigelser og svinkeærinder. Samtidigt var vi så heldige, at spejderne denne dag afviklede det årlige Impeesaløb, hvilket vi udnyttede groft, idet vi hele tiden havde meldinger fra de forskellige patruljer om, hvor Helges hold nu befandt sig ude på ruten.

Ekskursionen manglede to medlemmer, idet Carsten og Karin blev tabt allerede inden starten. Forklaring følger senere.

Den øvrige lille skare lagde sig snedigt i baghold ved skovvejen mellem Røverstuen og Hestegraven, for her var det vi ville slå til. Da Helges hold nærmede sig, gik vi ud på vejen, slog kreds om Esthers kort og så meget rådvilde ud. Flokken delte sig i to uden om os, alt imens vi ud gennem øjenkrogene holdt øje med hvem der gik forbi. Pludselig stod vi ansigt til ansigt med vor kære turleder, og spurgte ham om ikke han ville vise os vej til Hestegraven, for vi var altså faret vild.

Først så han vantro på os, men genvandt dog hurtigt fatningen og råbte: Holdt foran. Derefter

fik vi den ære, at Helge præsenterede os for dette hold og fortalte lidt om Rold Skovs Venner. Hvem ved, måske var der potentielle nye folk til vores hold imellem dem.

Efter flere små bemærkninger gik vi hver til sit, hvilket for vort vedkommende var tilbage til Mosskov, og det vil efterhånden sige pavillon.

Og hvad var så det første vi så da vi trådte ind af døren? Rigtigt gættet, Carsten og Karin. Hvis man kommer et kvarter for sent, er det da også en fornuftig løsning på problemet at gå på kro. Det skal de nu ikke høre noget for, for herved fik vi andre jo også lejlighed til at bestille øl og lune deller, og med efterfølgende kaffe som afslutning på en dejlig dag.

Hvem kan som den eneste mellem 55 mennesker starte oktoberturen med at falde over en hund? Ja, det er jo ikke noget at sætte på tryk, men det står enhver frit for at spørge Birgit. Trods forudgående problemer af jagtmæssig karakter, lykkedes det med velvilje fra Lindenberg og Willestrup godsers side, at få lagt en rute i terrænet ved Madum Sø og Langmosen. Vi startede dagen med at følge den blå rute i amtets nye folder, som udgår fra Madum Søvej og nord om søen i vestlig retning. Første stop var ved spejdernes lejr "Næsgården", hvor flere af deltagerne kunne erindre at have været på lejr helt tilbage i trediverne og fyrrerne. På turen videre frem gjorde vi flere stop, og alle stederne var Helge god for både gamle sagn og nutidige tildragelser i Skørping sogn.

På vestsiden af søen, hvor skellet går mellem Lindenberg og Willestrups jorder, måtte vi gøre holdt, idet Kærbjerg Skov denne dag var lukket pga. jagt. Ærgerligt nok, for vi var mange som havde glædet os til at tage turen hele vejen rundt, men en halv sø den ene vej, og en halv sø den anden vej, giver jo også en hel. Endelig ser alting jo også anderledes ud, blot man går den modsatte vej.

For første gang på de 20 + 2 traveture, som vi nu har gennemført, passeres vort udgangspunkt, idet anden etape af turen var lagt omkring Langmosen. Her havde vi fået begge godsers tilladelse til at tage den røde rute *hele* vejen rundt, samt en aftale med formanden for Hellum jagtkonsortium, at blot vi fulgte de afmærkede ruter, ville han garantere for, at ingen af os ville ende på operationsbordet med r.... i vejret.

Også denne tur startede norden om, men denne gang om Langmosen i østlig retning. Da vi nåede punktet med udsigt over selve mosen, gjorde vi stop for at indtage dagens beskedne måltid, samt nyde synet af den smukke natur på dette sted. I forbindelse med fredningen af mosen, er al uønsket plantevækst blevet fjernet, og dette har gjort, at man nu kan overskue hele den store højmose som én sammenhængende helt plan flade.

Et sted længere fremme på ruten blev turudvalget enige om, at deltagerne skulle delagtiggøres i at vi havde holdt sjov med Helge søndagen før.

For en gangs skyld tillod vi os derfor at stoppe holdet og fortælle historien. Dette stod Helge så lidt og tyggede på, inden han replicerede: Nu har vi sammen gennemtravet Rold Skov med hundredevis af kilometer, og så kan de sgu ikke engang finde Hestegravene.

Godt nok fik han latterbrølet over på sin side denne gang, men vi kommer igen. Husk det! Nu var vi efterhånden nået over på sydsiden af mosen, og dermed på vej tilbage til startstedet. Da dette blev nået, var der nogle trætte deltagere imellem os, men en halv sø + en halv sø + en hel mose, bliver også til ca. 14 km. Og hvilke 14 km? Simpelthen bare så pragtfulde at vi glæder os til at komme af sted på næste tur i november. På gensyn.

Trods forudgående jagtproblemer og dermed nødvendige ændringer af den planlagte novembertur, blev denne en af de skæggeste, vi har haft til nu.

Den planlagte tvillingefødsel udsatte vi let og elegant i cirka 5 måneder, hvorefter vi flyttede vort revir over i Nørlund Skov. Hertil kørte vi i samlet flok fra Rold Storkro, hvor vort oprindelige mødested var sat.

På Nørlund havde skovrider Ussing givet tilladelse til at arrangere en alternativ tur, efter en tilsendt skitse over ruten.

Den første etape var lagt nord for Rold-Haverslev vejen, og 200 meter fremme startede Hanne dagen med at lege ”Konen i muddergrøften”. Utroligt så sorte hvide sokker kan blive, når gummistøvlerne sidder fast og man fortsætter i strømpefødder.

Længere fremme møder vi den gamle godsejer Georg Alexis Hornemans gravsted med den store sten over. Helge fortæller, at ved hans død i 1939 havde han bestemt, at godset skulle omdannes til en selvejende fond til fordel for syge børn. Under Nørlund hørte også allerede den gang Torstedlund, og Nørlundfonden har senere tilkøbt Tingskoven i Han Herred.

Et sted inde i skoven kender Esther og Helge placeringen af noget så sjældent som en ravne-rede. Den er bygget i et meget højt træ, og da de to tidligere besøgte stedet, var de så heldige at se raven lette fra reden.

Vi har planlagt, at i dag skal holdet overraskes med gløgg og småkager. Helge og jeg aftaler, at han nu skal forlade os for at møde Marianne, som holder på et aftalt sted nede ved Roldvejen. Herefter skal jeg føre holdet videre til vi når samme punkt. (Det er svært at finde en forklaring, som deltagerne helt vil tage for gode varer).

Vi fortsætter alene mod savværket, og nu fortæller Knud Christensen, som var ansat her i fyrerne, om nogle af sine erindringer fra den tid. Han kan bl.a. tilføje, at det var sukkersyge børn, som godsejer G.A. Horneman ville give et ophold på Nørlund, idet han selv led af denne sygdom.

Da vi når frem til det aftalte mødested, er der ingen Marianne og Helge at se nogen steder. Belært af erfaringen, er udvalget overbevist om, at der igen er blevet holdt gas med os. Der kan i hvert fald ikke tages hensyn til billige kommentarer, såsom at vende kortet rigtigt. Carsten og jeg løber ind mellem nogle små højtliggende graner for at sondere terrænet, men ingen rød Isuzu at se nogen steder.

Vi leder derfor holdet videre frem ad ruten, mens jeg fortsætter mod vest ad landevejen, og pludselig dukker Helges dyt op med Marianne ved rattet. Jeg tror, at vi alle tre viste lige stor gensynsglæde, for vi var gået fejl af hinanden pga. tiden, som turen havde varet. Marianne og Helge havde derfor kørt og løbet rundt på ruten for at finde os, men skoven er jo stor.

Da jeg vidste nøjagtigt, hvor holdet nu kunne befinde sig, var det let at køre en anden vej rundt for at kunne komme kørende dem i møde. Det var et herligt syn at se deres ansigter, da vi alle tre stod ud af bilen, og da de så blev budt på den varme gløgg og småkager, var deltagerne vist nok overbeviste om, at det hele var planlagt kaos.

Da det denne gang var Hanne, der startede dagen med at lave et nummer, syntes Birgit ikke, at hun ville stå tilbage. Hun anvendte derfor sin gløgg til at hælde ned over sin fine hvide trøje, inden hun sammen med Esther gik i gang med det sædvanlige job; at opkræve deltagergebyr, mens alle slappede af med mellemmad og lidt snak.

Vi tog nu afsked med Marianne, og de 59 mætte og glade deltagere var dermed parat til at tage den sidste tårn på ruten. Denne gik herfra vest- og senere nordover, hvorved vi til sidst tangerede selve Nørlund gods på dettes vestsider.

Ihukommende den lovede gengæld for at Helge fik den sidste replik ved Langmosen, da vi fortalte om udvalgets tur til Hestegraven, var der ved denne turs start blevet placeret et stykke papir under vinduesviskeren på Mariannes bil, som Helge havde lånt i dagens anledning.

Da vi var så tilpas nær, at det kunne ses, blev han gjort opmærksom på det, og nogen sagde: Helge, du har fået en bøde. Hertil lød svaret med en næsten opgivende stemme: Ja, det må jeg jo så tage med også. Men sorg blev til glæde vendt, thi da vi kom helt derhen, viste det sig, at ”bøden” var tilladelsen til juleturen i næste måned.

Og det var jo ikke så ringe endda.

Det var ikke uden bange anelser, at man gik i seng lørdag aften inden årets juletur den 17. December. Det gik nemlig nøjagtigt som meteorologerne havde fortalt os: At Danmark ville befinde sig lige under en front, hvor iskold nordlig, og varm sydlig luft ville slå sammen. Dette gav til resultat at sneen væltede ned, samtidig med at lyn og torden buldrede over vore hoveder.

Søndag morgen havde varmen dog fået så meget overmagt, at træerne igen var bare, mens jorden stadig var snedækket og visse steder isglat med vand oven på.

Da kl. blev 9.30 var det da næsten også kun udvalget, som var forsamlet nede ved Moskov Pavillonen, hvor vi havde bestilt mad til ca. 50-60 personer. Vore betænkeligheder blev dog heldigvis gjort til skamme, for få minutter senere dukkede der heldigvis en hel bilkortege frem på vejen ned mod os.

Vore trofaste deltagere havde blot haft behov for længere tid til at køre gennem is og sne, således at der tilslut var samlet de 51 venner af Rold Skov, som havde mulighed for at være med denne gang. Efter en kort velkomst og optælling til spisningen, tog vi straks ud på ruten, som i dag var henlagt i St. Arden Skov, hvor vi egentlig skulle have gået på den første efterårstur.

Denne er et dejligt stykke natur, som tog sig særligt godt ud med sne i skovbunden, især da det var juleturen, der blev afviklet med uddeling af Gl. Dansk og andre gode sager. Dette var udelukkende gjort for at bevare helbredet.

Undervejs fortalte Helge os, at denne del af skoven skal betragtes som en ren naturoplevelse, der er ingen historiske minder, og heller ikke i vore dage bor der mennesker i området. Jamen er det ikke lige sådan et stykke Danmark, som vi skal skønne på at kunne færdes i?

Ved hjælp af vor kære turleders fantastiske stifinder-evner, var vi tilbage ved vort udgangspunkt præcis så betids, at vi var klar til at sætte os til det veldækkede julebord til aftalt tid. Om ikke før, så fornemmede man tydeligt her, at nu er Rold Skovs Venner virkelig blevet rystet sammen som ”gamle” venner. Ikke noget med forsigtig afventen inden den første snaps. Nej, snak, snak, snak lige fra bagen er anbragt på sædet. Er det ikke bare herligt?

I bar glæde over at det hele går så godt, og at der er nogle ting, som jeg gerne vil sige til jer alle sammen, vil dette være nogenlunde en gentagelse af hvad jeg sagde i Moskov: At vi vist godt kan blive enige om, at det er en fornøjelse at kunne se tilbage på en sæson med mange oplevelser. Det har været både i naturen, men også af menneskelig karakter, spændende fra godmodig gas, til værdifulde indtryk, som var værd at tage med hjem.

Omtalen af vore syv ture, er der ingen grund til at gentage her, da de alle er med i den nærværende krønike. Men alligevel skal det gentages, at selvom Birgit skrev indbydelsen til efterårssæsonen, er hun uden skyld i at det eneste, som kom til at passe var mødestederne, årsagen skyldtes udelukkende jagtmæssige problemer.

Efter alle disse oplevelser, skal der lyde en varm tak til Marianne og Helge. Marianne, fordi vi må lægge beslag på noget af jeres fælles sparsomme fritid. Men også fordi vi føler, at du og os hygger os sammen, når vi ses ved visse lejligheder, såsom uddeling af gløgg og andre gode sager. Helge, for alle de gode timer vi har haft sammen i årets løb, men mest fordi vi føler, at vi har opnået et godt venskab med dig. Når andre fortæller om at de har oplevet Helge i en eller anden forbindelse, det kan være enten direkte, som forfatter eller i fjernsynet, så er det et privilegium at kunne sige, at Helge er en af dem, som man kan regne til sine gode venner. At vi Rold Skovs Venner ligesom er uden for alt det officielle, det skal du have tak for.

Der har i tidens løb tilsluttet sig en del nye medlemmer som venner af Rold Skov. Det er derfor på sin plads at understrege, at ligesom det er Helge, der tager sig af det kreative, så er det et team, som tager sig af alt det praktiske arbejde.

Hanne og Knud skriver indbydelser og lignende sekretærarbejde. Birgit passer pengesagerne, og da hun gerne vil hjælpes, assisterer Esther hende med at notere ned når pengene kræves op.

Endelig påtager Søren, Hanne og Carsten sig specialopgaver af alle slags, som skal klares i årets løb.

Tak til jer alle sammen, det er let når hver enkelt af jer altid selv stiller sig til rådighed, og aldrig skal bedes om dette eller hint. Også tak til gamle og velkommen til nye medlemmer i vor kreds. Da det er jer, som danner grundlaget for det hele, vil vi håbe på lige så god en tilslutning i næste sæson. I er hyggelige mennesker at være sammen med, og I bedes allerede nu sætte kryds ved datoen, tirsdag den 19. Juni 1990. Da er det nemlig lykkedes os, at få tilladelse til en aftentur i Toft Skov, hvor Lindenberg gods selv vil vise os rundt i dette prægtige stykke natur.

Da Esther havde et lille ”mellemværende” med Marianne og Helge, som hun gerne ville have gjort op, sluttedes af med ønsket om et gensyn med alle, når vi igen rykker ud på Apostlenes heste til næste forår.

Esther ordnede så sit mellemværende ved at overrække Helge hans julemedicin, og til Marianne, som desværre havde travlt på Hotel Rebild Bakker, blev han betroet en æske chokolade. HUSK – der var til Marianne!

Vi har vist alle bemærket, at Esther, Carsten og Helge har været meget aktive med deres fotogrej i år, men det var en overraskelse, at der er kommet en flot diasserie ud af det. Til stor fornøjelse for selskabet, fremviste Helge serien for os under det efterfølgende kaffebord, som klubkassen havde bevilget i dagens anledning. Man kunne tydeligt høre på alle de små kommentarer, at deltagerne nød at genopleve turene på de smukke billeder.

Efter kaffen, og da folk efterhånden havde sagt farvel, var der tid til almindelig afslapning og hygge. Ikke mindst fordi Marianne dukkede op, hvorved hun selv kunne tage vare på sin chokolade. Det var hyggeligt at du tog dig tid til at komme og hilse på os.

Til afslutning af dette års beretning, har jeg gemt det bedste udsagn, som vi hørte Helge give en deltager, da han blev spurgt om der også blev ture i 1990.

Svaret lød: Ja, og også i 2019.

p.a.

Turleder:

Helge V. Qvistorff, Stendalsvej 42, 9520 Skørping. 391797

Turudvalg:

Hanne og Knud Andersen, Blomsterskrænten 23, 9400 Nørresundby.	173350
Birgit Eriksen, Harrildvej 30, Ø. Hornum, 9530 Støvring.	385288
Carsten Skov, Fasanvej 6, 9000 Aalborg.	164649
Esther Studstrup, Revlingbakken 85, 9000 Aalborg.	161268
Søren N. Vestergaard, Bjergfyrvej 7, Drastrup, 9200 Aalborg.	183071
Hanne og Per Andersen, Harlekinvej 7, Hasseris, 9000 Aalborg.	187914